

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatvs De// Beneficiis// Amplissimvs,// Et Doctissimvs

Garcia, Nicolaus

Coloniae Allobrogvm, 1618

Cap. 9. De naturalitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98550](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98550)

- is qui, de sentent. excommunicat. in 6. sed large, & secundum quid, quatenus prohibetur promoueri stante infamia, cap. omnes vero, cap. illi qui, cap. infames. 6. que l. i. cap. qui in aliquo, si. distinct. d. cap. de furis, & dist. reg. infamibus, & d. cap. omnipotens, ut videtur innuere Candelabrum Aureum supra, nam ista prohibitio, & impedimentum cessat, cessante, seu sublata infamia. Et in materia irregularitatis pro regula habendum est impedimentum illud, quod absque dispensatione tollitur, & potest cessare facto, non esse proprie irregularitatem, ut defectus ætatis, tituli, literaturæ, morum, &c.
- 66 Et id existimo, tverum, etiam si infamia procedat ex delicto notorio, depositione digno, nam adhuc non est irregularis verè, ut dicemus infra in par. cap. 3. n. 113.
- 67 Nec obstat doctrina glossæ in d. cap. nisi cum pridem, quia contrarium verius est, ut patet ex c. de his. 2. 50. dist. in. cap. ex tenore, & cap. fin. de temporib. ordinan. & facit textus in ca. quoniam multi. 14. q. uest. 4. & cap. præerea. de usuris, iuncta lege improbum fœnus, c. ex quib. causis infamia irrogetur, gloss. in cap. illi qui. 63. q. uest. 19. punct. tertio de quinta specie irregu. 7. q. uest. 1. & gloss. penult. in cap. presbyter. 15. q. 5. qui etiam textus facit ad hoc, gloss. etiam in cap. fin. 25. dist. in. & ibi Archidiacon. Lambert. d. q. uest. 9. art. 18. numer. 6. & 7.
- 68 Et facit doctrina t Nauarri, dist. cap. 27. nume. 248. quem sequuntur Cosmas Philiar. 1. par. lib. 4. cap. 15. Enriquez, lib. 13. cap. 36. & lib. 14. cap. 5. §. 1. & 2. Ludouic. Lopez d. 2. tome. 2. par. cap. 23. Valentia 4. tome dist. 7. q. uest. 19. punct. tertio de quinta specie irregu. Toletus libro 1. cap. 74. numero 3 & Vgolin. de irregularitate, capitulo 43. §. 2. numero 3. Auila de censuris. 7. par. dist. 4. dub. 7. & Sayr. libro 7. capitulo 12. numero 14. Quod nullum crimen occultum, quantumlibet graue, & enorme, inducit irregularitatem, nisi illud, de quo à iure specialiter statuitur, ut homicidium.
- 69 Nec obstat doctrina Baldi in d. l. improbum fœnus, quia contrarium tenet idem Baldus in l. Cassius, ff. de Senator. ad fin. ubi docet, quod si vsurarij pœniteant, & restituant vsuras, amittunt infamiam de æquitate canonica, sequuntur Matthesil. singula. 197. Felin. in cap. 1. n. 19. in fine, de probatio. Salzedo d. cap. 88. litera B. & don Iuan Vela, de pœnis delictorum, cap. ult. ver. si. puniendus igitur erit.

CAP. IX.

De Naturalitate.

SVM MARIA.

- In regnis ubi est tale privilegium, seu consuetudo, requiritur in ed. ubi de beneficio prouidetur, quod sit oriundus, seu naturalis regni, ubi est beneficium, n. 1. Exterius enim beneficium ibi obtinere nequit sine Regis permissu, & literis naturalitatis, ut in Gallia, & regnis Castella, n. 2. & 3.
- Ubi non est tale privilegium, seu consuetudo, potest conferri beneficium clerico alias idoc, vnde cuncte sit, n. 4. Sed qui ex loco, seu diœcesi beneficij debet, si est idoneus, alijs extraneis præferri, n. 5. Sicut etiam alteri præferendus est qui est ex gremio Ecclesiæ, n. 6. Sed id intelligitur de honestate tantum, n. 7. Nisi finis inter duos presentatos, aut alias habentes ius ad beneficium, tunc enim ceteris paribus præferendus esset de iure naturalitatis, & qui est de gremio Ecclesiæ extraneo, n. 8. Et si consuetudo interpretata est aut recepta, numero 10.

turalitatis, & qui est de gremio Ecclesiæ extraneo, n. 8. Et si consuetudo interpretata est aut recepta, numero 10.

In concursu ad parochiales præferendi sunt clerici ciuitatis ipsius exteris alijs, dummodo in maxima scientia non præcellant extranei, & c. n. 9.

De qualitatibus considerandis in presentatis, & in æquali gradu consanguinitatis, seu alias in paritate vocum debeant alijs præferri, & in concurrentibus in oppositione, qui sunt videndi, num. 11. ubi ponitur decisio Rotæ.

Concurrentibus ad beneficium, uno habente aliud, & alio non habente, non habens præferendus est habenti, ex Rota n. 12. Et num. 13. ponitur eius decisio, & alias amplius fuit resolutum, quod non habens beneficium præferendus est habenti in concursu, quamuis habens sit magis sufficiens, & statum dicat, dandum esse magis sufficiens & habiliori, numero 14. Sed ista decisio loquitur in beneficio simplici, & non in parochialibus, in quibus aliud dicendum est, numero 15.

Si forensis, seu alienigena impetrat beneficium, non facta mentione de loco sua originis, seu de sua diœcesi, gratia est subreptitia, n. 16.

Examinatur decisio Rotæ 76. de rescript alias 628. in antiquis, quæ ait, quod si aliquis est oriundus de aliqua diœcesi, & habet domicilium, vel beneficium in alia, si impetrat beneficium, dicendo se clericum diœcesis benefici, & non originis, talis gratia valet, nec est subreptitia, quæ decisio videtur dubia, præcipue, cum dicens se clericum diœcesis, benefici, seu domicilij, impetrat ibi beneficium eiusdem diœcesis, numero 17. & 18. Nihilominus videtur vera, nam vbi quis vere dicatur esse diœcesis alicuius, satis est ibi habere vel originem, vel domicilium, vel beneficium, numero 19. Et prædicta doctrina procedit quando forensis impetrans simpliciter impetraret, numero 20.

Quando impetrans se dicit clericum Abulen. significatur origo, quoniam verbum debet naturaliter intelligi, & non accidentaliter, nu. 21. sicut quando dicitur talis de Perusia, intelligitur naturaliter, nu. 22. & ita cum in supplicatione quis se dicit clericum Abulen. in literis solet dici oriundus, nu. 23. & similiter quando in supplicatione dicitur, N. clericus Abulen. diœcesis, intelligitur secundum stylum ex diœcesi Abulen. oriundus, & ita dicitur in literis: & ita iam de stylo non videtur procedere dict. decisio Rotæ 76. numero 24.

Verbum, oriundus, ut apparet ex stylo, accipitur pro orto, numero 25. quamuis alias oriundus quis dicatur ab origine, seu natiuitate propria, vel paterna, numero 26.

Appellatione Abulen. venit ciuitas & diœcesis, & verbum clericus Abulen. est aptum capere utrumque, n. 27. & etiam appellatione diœcesis in proposito venit ciuitas, n. 28.

Qui narrat se clericum Abulen. seu oriundum Abulen. debet id verificare, maxime, quando ibi impetrat beneficium, num. 29. Ad cuius verificationem non sufficit habere ibi beneficium, vel domicilium, iam si habuerit domicilium per decem annos, & ultra, numero 30. Et quamuis is posset dici naturalis ciuilitate, & improprie, ortus tamen, seu oriundus nullo modo dici potest, numero 31. Et quando quis diceret, se naturalem Abulen. seu diœcesis Abulen. intelligendum eras de naturalitate ratione natiuitatis, seu originis, num. 32.

In dispensationibus matrimonialibus, in quibus impetrantes narrant esse orios ex tali loco, non sufficit verificare habitasse ibi, & habuisse domicilium ultra decem annos, n. 33. Nec refert, si dicatur, quod si Papa sciisset: nihilominus concessisset, quia casus omisus non habetur pro expresso, & concessio facta in uno casu, non porrigitur ad alium, n. 34.

- 1** **P**RAETEREA in regnis ubi est tale privilegium, seu consuetudo, requiritur in eo, cui de beneficio prouidetur, quod sit oriundus, seu naturalis illius regni, ubi est beneficium: ubi exterus enim beneficium ibi obtinere nequit sine Regio permisso, & literis naturalitatis, ut in Gallia, Cosmas in proemio pragmatice sanctionis, §. nam Ecclesiarum, verbo, exteriorum, ad finem, Selua de benefic. 3. p. 9. 26. Corral. 3. par. c. 5. num. 12. Rebus. de pacificis possess. numero 265. alias 217. & in praxi tit. de rescript. mixtus. nu. 7. Guillelmus Benedictus in repetit. capit. Rainutus, verb. & uxorem nomine, el. 5. a numero 482. Carolus de Grassal. libro 2. Regalium Francia, iure 8. Et fidem habetur in his Castellae Regnis, ut in l. 18. cum segg. tit. 3. libro 1. ordinamen. ubi Didacus Perez, hodie l. 14. cum segg. tit. 3. lib. 1. recopil. ubi Azevedo, Couarruias pract. cap. 35. nu. 5. Hoieda de incompatibilit. beneficiorum cap. 24. n. 115. & 116. Flamin. Paris. de resignatione beneficior. libro 4. q. 7. Doctor Sahagun in cap. eam te, de rescriptis, a num. 24. De quo late Salzedo in practica, Bernardus Diaz capitulo 54. & in Lusitania regno, ut per Cabedum de patronatib. Regia Corona, cap. 29.
- 4** Vbi tamen non est tale privilegium, seu consuetudo, potest conferri beneficium clerico alias idoneo yndecunque sit, apud ad decorem, de institutio. & ibi glossa, verb. vndeunque, ibi: Locum non obstat, & Abbas n. 4. Selua d. q. 26. Corral. d. cap. 5. nu. 9. & Lambertus de iure patronatus, 1. par. 2. lib. 9. art. 24. Sahagun supra num. 27. quidquid dicat Cabedo supra num. 3. Vnde in causa Vallisollitana praeminentiarum, 24. Nouemb. 1603. coram Illustrissimo Pamphilio fuit dictum, quod de iure quilibet potest eligi, & institui, dummodo sit idoneus, d. cap. ad decorem, & propterea statuta excludentia a beneficiis certum genus personarum dicuntur contra ius, Butrius in cap. cum dilectus, de consue. a n. 38. in 2. lect. & sapissime fuit in Rota resolutum.
- 5** Sed si qui est ex loco, seu diocesi beneficii, debet, si est idoneus, aliis extraneis praeferrari, l. in Ecclesia, C. de Episc. & cler. Cosmas in d. proem. verb. exteriorum, Rochus de iure patro. verb. honorificum, nu. 47. & 48. Rebus. de nominario. q. 9. n. 57. alias 48. Corral. d. c. 5. n. 9. Mandos. regula 16. q. 41. & 43. & conf. 27. a nu. 18. & conf. 55. a numero 1. Gregor. Lopez in l. 1. tit. 15. verb. presentare, & l. 13. verb. de. aquel. p. 1. Duennas reg. 202. Hoieda de incompatibilit. c. 23. n. 85. Azeue. in l. 14. num. 10. tit. 13. lib. 1. recopil. Spino de testam. gloss. 3. a num. 32. & num. 72. Surdus de alime. tit. 1. q. 93. a num. 9. Ioan. Gut. qui alios refert conf. 2. num. 23. & 24. & Zuallos in suis communibus contra communes, q. 693. Villar del patronado de Calatayud. 3. p. in prin. a num. 7. & 8 p. costumbre 4. ubi qui dicantur filii parochianorum. Sicut tamen etiam alteri praeferrendus est, qui ex gremio Ecclesiae, & nullus, & c. obitum, 61. dist. c. metropolitano 63. dist. & capit. ne pro defectu, de elect. Cuchus in instit. maior. libro 4. tit. 1. numero 127. Rota decis. 413. num. 1. p. 1. diuersorum, Soto de iust. & iur. libro 3. q. 6. ar. 2. ad 4. Petrus Nauarra de restitutione. libro 2. cap. 2. numero 196.

Sed id intelligo de honestate, quia valde honestum est, & fructuosum, ut quisque in patria sua beneficietur, ut sic vnus non occupet beneficia, vel stipendia alterius, nec detur materia depauperandi beneficia, & quia facilius inducuntur ad residentiam indigenae dulcedine patriae affecti, quam extranei, & ita clare sentit Abbas in d. cap. ad decorem, numero 4. gloss. in capit. cum inter. 3. de elect. verbo, aliam, & ibi Doct. communiter, & Abbas num. 9. dicentes, eam approbare consuetudinem, & gloss. fin. in d. cap. ne pro defectu, & ibi Ioannes Andreas, & Compostellanus, A. bb. numer. 7. gloss. Bartholomei Brixien. in cap. in nomine, 23. dist. in verb. gremio, in fine, & in d. cap. nullus, Felinus in cap. sicut tuis, de simonia, col. 2. vers. in gloss. 1. ubi ait, praedicta limitatio, si loquamur de rigore iuris, quia tunc valeret collatio etiam facta forens, ca. ad decorem, & ibi per Doct. Cosmas supra, qui ait, quod quamuis indigenae exteris deberent praeferrari, valeret collatio ordinaria facta cuicumque idoneo, ut in d. cap. ad decorem, & c. & Selua d. q. 26. ubi etiam numero 2. ait, quod quamuis indigenae extraneis deberent praeferrari, valeret collatio ordinaria facta cuicumque idoneo, & postea nu. 4. ait, quod si extraneus eligatur, aut beneficium sibi conferatur, valebit, & tenebit electio, aut collatio per textum in d. cap. ad decorem, & ibi Doct. Sarnen. de gratiis exelan. num. 91. & in reg. de idoneitate, questione 1. Franciscus Marcus decis. 1368. & seg. parte. 1. Nauarrus consil. 6. de electione, num. 1. & Cerola in praxi Episcop. p. 1. parte, verb. beneficia, §. 8. ubi ait, quod beneficia debent conferri magis incolis, quam exteris, & Doctor Sahagun supra, numero 30. qui ait, alienum clericum naturali praeferrari, fas non esse, si tamen praeratur, collationem iure valere. Et probatur ex dist. cap. cum inter, & cap. cum nobis, & cap. in causis, de electione. Nisi tamen finis inter duos praesentatos, aut alias habentes ius ad beneficium, tunc enim ceteris paribus, praeferrendus esset de iure naturalis, & qui est de gremio Ecclesiae, extraneo, ut per Zuallos supra post Decium, consil. 542. numer. 13. Est enim qualitas de iure considerabilis, ex iuribus supra citatis, & ita procedere quod tradit Lamber. 3. parte, 2. libro, quae. quinta artic. 4. & 5. Mandosius Gutierrez, Rota, & alij supra. Et ita post haec docet Perez de Lara, alios allegans de annuer. & capell. libro secundo cap. 3. numer. 19.

Vnde Fuscus de visitatione, libro 2. cap. 5. n. 14. ait, in concursu ad parochialem praeferrendus esse clericos ciuitatis ipsius exteris aliis, dummodo in maxima scientia non praecellant extranei ipsis ciuitatensibus, quod etiam ait Cechus de Republica Ecclesiae, cap. 18. de paracho, numer. 7. dicens, in paritate eum praeponeendum, qui sit incolae loci, & P. Ledesma in summa, 2. parte, tract. 7. cap. 1. conclusionem 7. 16. difficultate ait, ceteris paribus pertinent. ad dignitatem debere praeferrari naturalem Episcopatus, & alias non carere graui ioculamento. Et ita consuetudo interpretata est, aut recepit illa iura.

Et de qualitatibus praeferrandis in praesentatis, ut in aequali gradu consanguinitatis, seu alias in paritate vocum, debeat aliis praeferrari, & in concurrentibus in oppositione, vide Rochum dist. verb. honorificum, quae. 15. 17. 18. & 19. & Lamber. d. 3. p. 2. libro 9. §. per totam, & Cechum d. nu. 7. Ioan. Gutierrez. conf. 1. & 2. Zuallos dist. 9. 693. ex numero 28. & 9. 265. Perez de Lara dist. libro 2. c. 2. a numero 27. & c. 3. per totum, & c. 4. num. 1. Cefarem de Grassis decis. 169. ex num. 9. & decisionem Rotae in causa Salmantina capella.

capellaniam del voto, 3. Iunii 1585. quæ conducit ad dicta, & ait sic: Domini fuerunt pro informante, nisi aliud deducatur, quod nempe capellania, de qua agitur, sit adiudicanda Francisco: nam rationes pro eius parte deductæ placuerunt dominis. Et primo, quia qualitas originis considerata in Francisco, facit, ut præferri debeat extraneo, ad Abbatem in cap. ad decorem, in fine de institutio. Rochum de iure patron. verb. honorificum, quæst. 18. Lamber. eodem tract. libro 2. par. 3. q. 5. art. 5. Secundo, idem suadet qualitas nobilitatis iuncta cum paupertate, Hostien. in c. tuam, & ibi Burrus de ætate & qualitate, Rochus in dict. verb. honorificum, quæst. 15. Lamber. dict. 5. quæst. art. 3. in princip. Quibus accedit, quod Franciscus est actus sacerdos, alter non: unde cum capellania onus celebrandi missam annexum habeat, proculdubio inspecto illo tempore, magis idoneus & dignior qui præferatur, erit idem Franciscus, per caput primum, & ibi Abbatem de maiorit. & obed. & ita resolutum fuisse, dicitur alias coram R. P. D. Cantuio, de anno 1575. & facit Barbacia conf. 31. numero 8. & seq. col. 2. Lambertus eodem tract. libro 2. part. 1. quæst. 7. artic. 27. & seq. Fortissimum etiam illud visum est argumentum, quod Franciscus erat acquisitum ins ad rem, cum fuerit presentatus à patrono, & presentatio ab eo acceptata, ac etiam facta Ordinario, quibus concurrentibus, absque dubio Rota sentit acquisitum esse ius ad rem, ut bene tradit post alios, quos allegat Sarnen, ad regulam de iure quæsito, quæst. prima vers. 1. non habere locum, & dicit idem Dominus Cantuio in una sua Calagurritana portionis de Anarita, sub die 27. Iunii, 1575. Sed Andreas aduersarius nullum ius habet, quia presentatus à patrono, antequam acquireret possessionem iuris patronatus, & sic nullus, quia ius presentandi non potest exerceri, nisi post adeptam possessionem, cum sit de fructibus beneficii, ut fuit dictum per Rotam dec. 7. de iure patronatus, in nouis, & Felin. in cap. cum olim, sub num. 2. de maioritate, & obed. & Ripa responso 31. numero 1. libro 1. vlt. a quod in prouisione Andrea non fuerunt præmissa edicta, & sic non fuit seruata forma tradita in capite finali, de electione, in sexto & ideo est nulla, & nullum ius tribuit, & idem dicitur, & alias in hac eadem causa dictum fuit, unde concluditur, sententiam de partibus approbandam, in quantum dicit, collationem per Episcopum Andrea factam esse nullam, sed in quantum illam de nouo illi faciendam esse dicit dominus renocandam, & capellaniam ipsi Francisco adiudicandam esse censuerunt.

12. Et alias in causa Legionen. capellaniam de Mansilla, 10. Octobris, 1578. coram D. Blancheto, & in Calagurritana beneficii 20. Februarij 1587. coram domino Seraphino, & in Burgen. beneficii de Portugete, 27. Nouembris, 1595. coram domino Pamphilio fuit resolutum, quod concurrentibus ad beneficium, vno habente aliud, & alio non habente, non habens præferendus est habenti.

13. Et illa decisio Calagurritana sic se habet: Fuit resolutum beneficium de quo agitur, esse adiudicandum Petro Gran. ex ea potissimum ratione, quia cum ipse vsque de anno 1559. probauerit suas habilitates coram beneficiatis loci de Ansejo, & ab eis fuerit admissus tanquam filius naturalis loci, & cantauerit epistolam, & immixtus fuerit in possessionem talis admissionis, neque hactenus fuerit prouisus de aliquo beneficio, vique in hoc concursu præferendus est Petro Merino aduersario, qui licet habeat qualitates requisitas, & prius fuerit admissus ad decantandam epistolam, tamen obtinet beneficium seruitorium, ex quo percipit congruam sustentationem, ut per testes probatur. Regula enim in hac materia est,

2. Tom.

quod non habens beneficium præferendus est ei, qui habet, per capitulum is, cui de præbend. in sexto, Rota dec. 26. numero 2. eodem tit. in nouis, Hostien. in capitulo tuam, & ibi Burrus de ætate & qualitate, Rochus de iure patronat. verb. honorificum, quæst. 15. Lambertus libro secundo parte 3. quæst. 5. artic. 13. in princip. Accedit, quod post Concilium Tridentinum non fuerunt admissi in huiusmodi Ecclesia ad plura beneficia, nisi illi, qui obtinuerunt dispensationem, ut probatur per testes: unde sic, ut is habeatur præ magis idoneo, qui dispensatione non eget, Decius consil. 542. numer. 14. cum aliis. Præterea, ubi requiritur seruitium personale, si habiliior indicatur ille, qui vnicum tantum habet beneficium, quamvis, qui plura obtinet, ut fuit resolutum in una Calagurritana de Illardina coram Robustero, Rebuffus in concordat. titulo de electione in glossa idoneorum, prope finem, sed & ex alio videtur Merinus se indignum reddidisse, nempe, ob pactum initum cum beneficiatis, de releuando eos indemnes ab omni damno, & interesse ob receptionem de eo faciendam, quod est omnino reprobatur à iure, & simonia, cum ut fuit resolutum coram domino Robustero in una Astoricensi de Villarín, & coram domino Vicecomite, in una Salmantina portionis, Lambertus parte 1. libro secundo quæst. 9. artic. 11. Non obstat, quod per testes Merini probetur consuetudo admittendi etiam eos, qui sunt beneficiati in alia Ecclesia, quia dato, quod hoc fieri possit, tamen in concursu præferendus est ille, qui caret beneficio, cum singulis personis conferenda sint singula beneficia, maxime, post sacrum Concilium Tridentinum. Non obstat, quod Merinus fuerit primo prouisus à beneficiatis, quia cum fuerit iste actus attentatus contra prohibitionem Episcopi, de eo nulla est habenda ratio. Vltimo non obstat nona prouisio, quæ allegatur, cum neque sit producta, nec sint literæ expeditæ, & ideo non possumus super ea aliquod fundamentum facere, maxime, siante nona regula sanctissimi domini nostri de non iudicando, iuxta formam supplicationis. Reliqua bene in memorialibus euacuantur, & ita conclusum.

Et in causa Calagurritana beneficii, 19. Ianuar. 1596. 14. coram domino Penna amplius fuit resolutum, quod non habens beneficium præferendus est habenti in concursu, quamvis habens sit magis sufficiens, & statutum dicat, dandum esse magis sufficiens & habiliori.

Aduerte tamen, quod ista & decisio loquitur in beneficio simplici, & non in parochialibus, in quibus aliud dicendum est.

Cum ergo & in beneficiis indigenæ, seu naturales aliis præferri debeant, saltem de honestate, honestum, quæ sit, ac rationi, & iuri conforme, quemque in patria sua beneficiari, inde est, quod si forensis, vel alienigena impetrat beneficium, non facta mentione de loco suæ originis, seu de sua diocesi, gratia est surreptitia: quia in dubio Papa intendit cuique prouidere in patria sua: ideo taciturnitas nationis reddidit gratiam surreptitiam. Si enim expressisset, Papa sibi non dedisset gratiam in partibus alienis, vel non ita de facili, cap. bona, 2. de postulat. prælator. circa finem, ibi: Nec vellemus ei præficere alienum. Ita glossa in cap. si proponente, de rescriptis, quam sequuntur Abbas ibi, Corsetus in singulari, verb. surreptio, Felin. in cap. sicut ius, de simonia, col. 2. qui dicit, dictam glossam singularem, Cosmas supra, Selua de beneficiis, 3. parte quæst. 26. numero 2. Corraus 3. p. cap. 5. num. 11. Sarnensis d. quæst. 1. de idiomate, Espino dict. gloss. 3. de testament. num. 34. Cabedo d. cap. 29. num. 4. Sahagun in dict. cap. eam te, num. 26. dicens commu-

F 3

nem, & alij relati per Rebuffum de nominatio. quæst. 9. numer. 57. alias 48. licet contra eam teneat ibi Butrius.

- 27 Unde decisio Rotæ 76. de rescriptis, alias 628. in antiquis, quam sequitur Rebuffus in repetit. cap. nulla. 2. de concess. prebende. 3. qualitate quæ ait quod si aliquis est oriundus de aliqua diocesi, & habet domicilium, vel beneficium in alia diocesi, si impetrat beneficium dicendo, se clericum diocesis beneficij, & non originis, talis gratia valet, nec est surreptitia, ad notata per Doct. in cap. statutum, §. cum vero, de rescript. libr. 6. & cap. cum nullus de temporibus ordina. eodem libr. 6. & d. cap. ad decorem, de institutio. Hæc tamen inquam decisio videtur dubia, præcipue, cum dicens se clericum diocesis beneficij, seu domicilij, impetrat ibi beneficium eiusdem diocesis, ex traditis per Compustellam. & Felin. n. 8. in cap. significante, de rescriptis, & Rebuffus. id præxi in forma signaturæ, verb. Magalonensis. Quod si studens Bononiæ impetrat beneficium in diocesi Bononiensi, dicens se scholarem Bononiensem, cum non sit inde oriundus, non valet rescriptum, quia magis congruit negotio de quo agitur, scilicet, de isto beneficiando, quod verbum Bononiensem, determinet locum originis, potius quam studij: quamvis secus esset, ubi ille impetraret extra diocesim Bononiensem. Ex quo tunc cessaret illa ratio, ut per Felinum ibi, & extra materiam impetrationis beneficij, ut per Rebuffum supra, & de privilegiis (scholarium, privilegio 92.

9 Nihilominus tamen dicendum videtur, illam decisionem esse veram: nam ut quis vere dicatur esse diocesis Abulensis, satis est ibi habere vel originem, vel domicilium, vel beneficium, d. cap. cum nullus, & quæ notant Dd. in d. §. cum vero, & Mandosius reg. 16. q. 42. n. 8.

20 Nec obstat dicta doctrina glossæ, & Abbatis in d. cap. si proponente, quia procedit, quando forensis impetrans non faceret mentionem suæ originis, nec diocesis, sed simpliciter impetraret: nā in dubio Papa intendit providere unicuique in patria sua. At cum impetrans diceret, se esse clericum talis diocesis, non videtur gratia surreptitia, etiam si ibi impetret, cum Papa possit intelligere, esse illius diocesis, vel ratione originis, vel domicilij, vel beneficij, iuxta supra dicta.

21 Quando autem impetrans dicit, se clericum Abulensem, verbi gratia, prout solet dici in supplicationibus, significatur origo, quoniam verbum debet naturaliter intelligi, & non accidentaliter, glossa in l. sed & reprobari, §. amplius ff. de excusatio. tutorum, verb. comancus, quæ explicat, id est, de comanca, baldus in d. cap. significante, sub num. 1. & ibi Felin. d. num. 8. Rebuffus supra d. verb. Magalonensis. & in l. 2. ff. de verbor. significat.

22 Sicut tamen quando dicitur talis de Perusio, intelligitur naturaliter secundum eos. Illi enim proprie dicuntur de aliquo loco, qui ratione originis sunt de illo, Bald. in l. 1. §. quod autem, ff. de tutorib. datis ab his, & Gregorius Lopez in l. 32. tit. 2. par. 3. verb. natural. in fine. Et tamen ita cum in supplicatione quis se dicit clericum Abulensem, in literis solet dici, oriundus, ut quotidie videmus. Et tamen similiter, quando in supplicatione dicitur, N. clericus, Abulensis diocesis, intelligitur secundum styllum, ex diocesi Abulensi oriundus, & ita dicitur in literis, & ita iam de stylo non videtur procedere dicta decisio Rotæ 76. de rescriptis.

23 Quod verbum, oriundus, ut tamen apparet ex stylo, accipitur pro orto, iuxta leg. assumptio, iuncta glossa, ibi

verbo, oriundus, ff. ad municip. & quæ tradit Mandosius, regula 16. q. 40. numero 3. Quamvis talis oriundus quis dicatur ab origine, seu natiuitate propria, vel paterna, l. as. in l. huiusmodi, §. legatum, n. 18. ff. de leg. 1. Mandosius dicit, quæst. 40. Ioseph. González, Flores. variar. quæstion. capitulo 36. ex numero tertio cum aliis. Et appellatione tamen Abulensis venit ciuitas, & diocesis. Et verbum, clericus Abulensis, est aptum capere, utrunque. Perretus consil. 222. numero quinto ex Bartolo in leg. secunda column. final. de verbor. significat. & fuit resolutum in Toletana Parochialis, 10. Maij, 1596. coram D. Arigonio infra adducta nona par. capitulo secundo numero 341. quam vide. Et tamen appellatione diocesis in proposito venit ciuitas, iuxta dicta supra prima parte, capitulo ultimo, à numero 76.

Et tamen qui narrat se clericum Abulen. seu oriundum Abulæ, debet id verificare, maxime, quando ibi impetrat beneficium, Flamin. Paris. de resignatione beneficiorum, lib. 10. quæst. 3. num. 28. & fuit resolutum in vna Giener. præstimonij, 19. Nouembris, 1593. coram domino Blanqueto, in qua fuit dictum, debere verificari, per d. Quædam, pro iustificatione suæ gratiæ narratiuum literarum, quod erat oriundus ex dicta diocesi Giener. Et idem fuit dictum in vna Ferdin. Prioratus, 4. Maij, 1594. coram domino Pen-

na. Ad cuius tamen verificationem non sufficit habere ibi beneficium, vel domicilium, ut apparet ex dictis, etiam si habuerit domicilium per decem annos, & ultra, nam adhuc non potest dici ortus, seu oriundus, seu Abulen. proprie: illa enim habitatio solum facit incolam, seu domiciliarium, non tamen ortum, seu oriundum, l. prima cum seqq. C. de municipilib. & origin. & leg. secunda C. de incolis, libro 10. Gregorius Lopez in l. 2. titulo 24. particula 4. verb. Maquer. vers. aduerte tamen, Menoch. de arbit. libro secundo casu 86.

Et tamen quamvis posset dici naturalis ciuilitate & impropriè, ex d. l. 2. particula, Burgos de Paz in l. 3. Tauri, 1. parte, n. 372. Auendanno de exequendis mandatis, lib. 1. cap. 3. n. 5. & Azevedo in l. 19. tit. 3. lib. 1. recopilationis, n. 1. ortus tamen, seu oriundus, nullo modo dici potest, cum non nisi ab origine talis dicatur, Et tamen quando quis diceret, se esse naturalem Abulæ, seu diocesis Abulen. intelligendum erat de naturalitate ratione natiuitatis, seu originis, ex Gregorio Lopez in l. 1. tit. 20. particula 2. verb. la primera, nam verba sunt naturaliter & propriè, non ciuilitate intelligenda, l. fin. C. de his, qui veniam ætatis, & ibi Baldus, Cardinalis Mantica de coniecturis, lib. 3. tit. 4. n. 15. Gallinius de verb. significatio. lib. 2. cap. 21. num. 8. & libro 3. cap. 19. n. 2. Salazar de usu & consuetudine, c. 1. n. 57. & 62.

Ex tamen quibus infertur ad dispensationes matrimoniales, in quibus impetrantes narrant esse ortos ex tali loco, ut non sufficiat verificare habitasse ibi, & habuisse domicilium etiā ultra decem annos, quamuis contrarium aliquando seruatur in hoc Episcopatu.

Nec refert, si dicatur, quod tamen si Papa sciisset nihilominus concessisset: quia, ut inquit Baldus in dict. cap. significante casus omisus non habetur pro expresso, & concessio facta in vno casu non porrigitur ad alium. Decius in cap. super literis, de rescriptis, nu. 18. in fine, quod maxime procedit, quando ambo impetrantes narrant esse ortos ex vno & eodem loco.